

8de Kapitel.

Om Hovedforhandlingen for Underretten.

Naar det i det forrige Udkasts § 274 var foreskrevet, at en Sag, naar Straffen for den Forseelse, i Anledning af hvilken den var reist, ikke oversteg en Bøde af 20 Rd. og den Sigtede tilbød at betale den Bød, den offentlige Anklager fandt passende samt berigtige det mulige Erstatningsansvar kunde bortfalde, saa har Udvalget foreslaaet en betydelig Udvidelse af denne Regel, i det samme har ment, at Sagen under de angivne Betingelser maatte kunne bortfalde, naar den kan afgjores med Bøder, dog under Forbehold af Overanklagerens Stadfæstelse. Ministeriet har imidlertid fundet Betænkelse ved at tiltræde dette Forslag, da det vil omfatte Tilfælde af egentlig kriminel Bestaffenhed, og oftere give Anledning til Tvivl, naar Bøder vel kunne anvendes, men der dog ogsaa efter Forseelsens Bestaffenhed kunde være Tale om en høiere Straf, og man har derfor troet at burde blive staaende ved den i den tidligere § 274 fastsatte Grændse, hvorefter det formentlig kun vil være Politisager om hvis Afgjorelse paa den omhandlede Maade der vil blive Spørgsmaal, men i saa Fald kan det heller ikke være fornødent at erhverve nogen Stadfæstelse for Overanklageren, hvis Erhvervelse vilde medføre en unødvendig Forhaling af disse ubetydelige Sager.

Medens § 262 i nærværende Udkast med en lille Forkortelse er redigeret i Overensstemmelse med Udvalgets Forslag til den tidligere § 275, og der i § 264 efter Udvalgets Forslag er steet en Tilfoining, der gaaer ud paa, at en Gjenpart af Stevningen skal afleveres ved Stevningens Forkyndelse, har man ikke troet at kunne, som af Udvalget foreslaaet, sammendrage de tidligere Paragrafer 278 og 279 til een Paragraf fordi der da vilde savnes en Bestemmelse om, hvorledes der skulde forholdes naar Underretten har afvist en Klage, som ikke hørende under dens Omraade, men Overanklageren, efterat Sagen er indstillet til ham,

finder ikke at kunne afviessere ved Underrettens Afgjorelse. I et saadant Tilfælde, hvor Sagens Bestaffenhed fremgaaer af den skriftlige Klage, kan Spørgsmaalet med Bøder afgjores af Overretten, og det synes derfor mindre heldigt, ikke at stille Overanklageren noget andet Valg end at indbringe Sagen for Rævningerretten eller frasalde den.

Det af Udvalget til den tidligere § 280 stillede Forslag, hvorefter den Sigtede udtrykkelig skulde give sit Samtykke, for at Sagen under de der angivne Betingelser kan foretages strax, har Ministeriet fundet Betænkelse, ved at tiltræde, da Sagen i saadanne Tilfælde maa antages at være saa klar, at der ikke bør gives den Paagjældende Leilighed til nogen Forhaling, naar han ikke kan opgive nogen Grund, hvorfor han ønsker Udsættelse; kan han derimod angive en saadan Grund, vil Dommeren, hvem Paragrafen kun hjemler en Bemyndigelse til at lade Sagen foretage strax, selvfølgelig indrømme den forlangte Udsættelse.

Ministeriet har i Genhold til de af Udvalget anførte Grunde troet at kunne tiltræde Forslaget om, at Forsvarere for Underretten skulde beskikkes af Dommeren istedetfor som efter det forrige Udkast af Overskrigheden. Derimod har man med Hensyn til Spørgsmaalet om, i hvilke Tilfælde en Forsvarer skal beskikkes hverken kunnet slutte sig til Hvertallets eller til Mindretallets Forslag, fordi det efter Ministeriets Opsættelse kun bør paahvile det Offentlige at staffe den Sigtede retskyndig Bistand, naar det større Materiale, som er samlet til Sagens Afgjorelse, gjør det vanskeligt for ham at overskue Sagen og at forberede sit Forsvar, eller naar han som fængslet er hindret fra selv at foretage de Skridt, han maatte ansee nødvendige, medens Forpligtelsen paa den anden Side i disse Tilfælde synes at burde være ubetinget fordi det ikke alene er i den Tiltaltes men ogsaa i Retfærdighedens Interesse, at Sagen fuldstændigt oplyses, og herpaa synes den Tiltalte ikke at burde kunne give Afkald. Nærværende Udkast § 271 er derfor i det Hele affattet overensstemmende med den tidligere § 284 med den ovenfor angivne Forandring, og man